

Irene Klaver: 'Zwart gat' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2014.
ISBN 9789 (Hersenaandoeningen/hersenontsteking/ED/PO/1) Zie ook:
www.freemusketeers.nl

Soort boek/ziekte/stijl:

Boek van 141 pagina's bestaande uit de emailcorrespondentie van de vrienden en vriendinnenclub en familie van Irene Klaver die in 2009 in het ziekenhuis belandde, nadat ze op haar werk niet lekker was geworden. Aanvankelijk werd gedacht dat ze epileptische aanvallen had, maar later werd uitgegaan van een hersenontsteking. Irene kan zich van de opname periode van zo'n 10 weken vrijwel niets meer herinneren. De emailcorrespondentie levert informatie over die tijd, hoe die door vrienden en vriendinnen werd ervaren, wat ze deden en te horen kregen over hoe het met 'Ireen' ging, vult het zwarte gat dat deze periode voor Ireen is. Die e-mails heeft Irene gebundeld in dit boek. Ze beleeft die periode nu met behulp van deze e-mails en levert zelf kort informatie over revalidatie en nabehandelingen. Het boek is geïllustreerd met kleurenfoto's.

"Ik ben zo geschrokken dat van de ene op de andere dag zoiets kan gebeuren, dat ik nu zoiets heb van: pluk de dag. Ik ben mijn vrienden en familie heel dankbaar dat ze me hebben bijgestaan. Daarom dit boek," vertelt Irene.

Over de schrijfster:

Irene Klaver (1981) werd geboren in Wognum en heeft nog een broer, Paul. Zij woont in Hoorn en studeerde Commerciële Economie te Amsterdam. Zij werkte bij verschillende bedrijven in marketing en communicatie functies en werkt nu als account-/projectmanager bij een groot bedrijf in kerstdecoratie en wintersfeerverlichting.

Irene (<http://www.rodinl.nl/widgets/1456-hoorn/nieuws/1066682-ik-zou-eindigen-als-een-kasplantje-irene-klaver-was-twee-maanden-van-haar-leven-kwijt>): "Ik heb vorig jaar een boek geschreven, dat grotendeels gebaseerd is op de e-mailberichten van de vriendinnen en als ik begin te lezen komen de emoties behoorlijk los."

Korte bespreking:

14 juli 2009 werd Irene op haar werk niet lekker. Ze werd naar het Slotervaartziekenhuis gebracht waar werd gedacht aan epilepsie. Maar een paar dagen later thuis ging het weer fout en werd ze naar het ziekenhuis in Hoorn gebracht. Later naar het AMC en later weer terug naar het ziekenhuis in Hoorn. Ze bleef misselijk en beroerd, reageert twee minuten niet als vriendinnen bij haar langskomen. Het wachten is dan op een MRI die meer informatie moet leveren, maar dat onderzoek leverde niets op. Ondertussen gaat Irene achteruit, kan weinig bezoek hebben. Er wordt gedacht aan een virus en ze krijgt antibiotica, maar dat blijkt het toch weer niet te zijn. Ze lag zo'n 10 weken in het ziekenhuis, er werd met specialisten uit onder andere Londen, Rotterdam en Amsterdam overlegd en uiteindelijk werd er aan een hersenontsteking gedacht.

Sommige vrienden en vriendinnen gaan ook 's nachts bij haar waken en krijgen dan soms een 'aanval' mee. Die beelden blijven hen bij. Ze hebben later, toen het beter ging met Ireen een boekje voor haar gemaakt waarin ze haar vroegen vragen aan hen te stellen. Ireen vroeg hen wat er gebeurd was, en dat maakte dat ook tranen loskwamen, maar ze was blij met al deze activiteiten. Want Irene weet niet veel van deze periode, het zwart gat, en zo kreeg ze te horen hoe het was geweest kon ze haar schaarse herinneringen aanvullen. In het boek staat de emailcorrespondentie van haar vriendinnen die haar steunden en haar via de mailwisseling vertellen hoe die periode is verlopen. Irene vult deze kort aan met informatie over haar revalidatie, want ze moest weer een aantal dingen leren met verschillende therapieën. Het duurde even voordat ze haar leventje weer kon oppakken. Irene houdt uiteindelijk niets aan 'deze ellende' over. Boek van 141 pagina's geïllustreerd met kleurenfoto's. Het boek is ondertussen vertaald naar het Engels en zal binnenkort op de Amerikaanse markt uitgebracht gaan worden.

Wat viel op:

-Hoe mooi het is dat de emailcorrespondentie voor Irene kan werken als informatie over een periode waar zij weinig tot niets meer van weet. En dat is heel heftig.

-Dat leden van de vriendenkring ook 's nachts bij haar gaan waken als dat nodig is en er voor haar blijven zijn. Hartverwarmend.

- Ik moet ook steeds denken aan het boek van journaliste Susannah Cahalan 'Brein in brand'(2014), een mix van autobiografie en verslag over de periode waarin haar hersenen werden aangevallen door de anti-NMDA-receptor encefalitis, een vrij recent ontdekte ziekte (2007). Ook bij haar werd eerst aan epilepsie gedacht en kwam een diagnose pas na verloop van diverse behandelingen. Zie ook:

http://www.patiëntervaringsverhalen.nl/sshowgooglepdf.php?url=http://www.patiëntervaringsverhalen.nl/images/abook_file/16676.pdf

Citaten:

Pag.30: 'Helaas gaat het nog niet veel beter met haar. Het virus wat ze zou hebben blijkt toch niet de boosdoener te zijn en eigenlijk zijn ze nu weer terug bij af.'

Pag.48: Hoi mat,

Bedankt voor je verslagje. Fijn dat ze weer wat meer gespalen heeft nu. Dat moet ook wel, anders houdt ze het niet vol. Wel eng dat die aanvallen heftiger worden en dus steeds de medicatie nog niet hoog genoeg blijkt te zijn.'

Pag.57: 'Hoi matties

Ik heb hetzelfde gevoel. Voor degenen die vaker bij Ireen zijn is het enerzijds wel heel zwaar natuurlijk, maar die maken haar wel nog wat meer mee (ook met de goede momenten).'

Pag.74: ' Lieve vrindjes

Ik heb vanmiddag met Paul gesproken en hij vertelde dat Ireen geen bezoek meer mag ontvangen. Ze moet optimaal uitrusten. Alleen familie mag haar bezoeken maar ook beperkt.'

Pag.94: ' Lieve allemaal,

Ik heb zojuist met Paul gesproken. De dokters willen Ireen nieuwe prikkels geven. Daarom mag ze weer meer bezoek van vriendinnen ontvangen.'

Pag.103: ' (...) Toen er gevraagd werd wat ze wilde eten zei ze: 'Ik wil een broodje met pindakaas.' De zuster wist niet hoe snel ze en broodje pindakaas moest maken! ☺'

<http://www.freemusketeers.nl/boek/7497/zwart-gat#>

Recensies/extra:

<http://www.rtvnh.nl/nieuws/139494/Irene+Klaver%3A+%26quot%3BTwee+maanden+van+mijn+leven+kwijt%26quot%3B>

<http://www.rodi.nl/widgets/1456-hoorn/nieuws/1066682-lsquo-ik-zou-eindigen-als-een-kasplantje-rsquo-irene-klaver-was-twee-maanden-van-haar-leven-kwijt>

Ruud de Waard: (...) 'HOORN/WOGNUM - Van de één op de andere dag niet kunnen praten, lopen of eten. Volgens de doktoren zou ze eindigen als een kasplantje, maar na twee maanden ziek zijn, deels in coma, ontwaakte de toen 28-jarige Irene Klaver uit Wognum uit een diepe slaap(...) Het verhaal wordt beschreven vanuit het perspectief van mijn vriendinnen die in deze heftige periode elkaar dagelijks op de hoogte hielden van mijn toestand. Hun emoties deelden ze ook met elkaar, veelal face-to-face, maar ook regelmatig in de e-mail." Irene, voor (en na) de ziekte een vrolijke meid, die met haar vriendinnen lief en leed deelt: gezellig uitgaan vakanties enz., was twee weken voor de fatale veertiende juli terug van een vakantie uit Curaçao. "Het is niet zeker, maar waarschijnlijk ben ik tijdens die vakantie gestoken door een besmette tijgermug. (...)Vanaf het moment dat ik het ziekenhuis in werd gereden kan ik me heel weinig herinneren. Ik belandde in een zwart gat en dat is later ook de titel van mijn boek geworden." (...)'

<https://www.facebook.com/zwartgathetboek>

<https://www.youtube.com/watch?v=6OkRyDq07oI>

<http://medemblik.nieuws.nl/nieuws/20140404/Zwart-Gat-Irene-Klaver>